

Golden Days

Kærlighed

– en festival om det største af alt

5.-21. september 2025

*Den tåler alt, udholder alt, overvinder alt. Den er brændstoffet i de største dramaer og de korteste popsange, og den løber som en konstant gennem menneskehedens historie. Den er en grund til at leve og en grund til at gå til grunde. Dens veje er uransagelige, men at den får verden til at snurre rundt, er der vist ingen tvivl om. Du kan kalde det lige, hvad du vil. Vi kalder det **kærlighed**.*

Størst af alt er kærligheden. Og den er all around. Kærligheden kan være glitrende og gennemkoreograferet, men den kan også være iført natbukser og ørepropper, og være alt andet end glamourøs. Kærligheden er livets største fester, kunstens ubestridelige yndlingsemne, og så får den hverdagen til at glide ned. Men den er også muligheden for fortabelse og enten akut eller endeløs undergang. Den er lige så gammel som livet selv, og alligevel under evig forandring, og hele tiden til forhandling. Fra fornuftsægteskaber til åbne forhold. Fra polygamis udfordring af den monogame verdensorden til 60'ernes frie sex og samtidens flydende seksualitet. Fra platonisk til romantisk og tilbage igen.

I 2025 har Golden Days et stævнемøde med den boblende, besværlige og brændende kærlighed. Vi retter Amors pil mod hjerteflimmer og hjertesorg, sweethearts og heartbreakers, når vi går på jagt efter kærlighedens essens. Årets festival starter samtaler, byder op til dans og leder efter svar i kunsten og kulturen. For det er nu en gang stadig her, vi søger hen, når vi skal sætte ord på og begribe kærlighedens forunderlige væsen. Vi hilser følsomheden velkommen og dyrker det, der forener os – for er det ikke lige netop kærlighed, vi har brug for, i en tid hvor verden brænder og konflikterne vokser?

Med festivalen undersøger vi, hvad vi op gennem kulturhistorien har kaldt kærlighed. Vi ser på, hvordan kærligheden har skiftet form, udtryk og begær og dykker også ned i dens skyggesider – tragedierne, jalousien og de sår, som selv ikke tiden heler. Fra Shakespeares sonetter til Beyoncé's ballader. Fra Carmen til Casablanca. Fra Kierkegaards kærlighedssprog til kunstens eviggyldige symboler. Fra Trojas fald til Tinder. Og fra hjertevenner til kærestesorg.

I 2025 kaster Golden Days sig hovedkulds over et af historiens mest universelle, uudtømmelige og allerstørste emner, når vi fra d. 5.-21. september går på jagt efter kærlighedens inderste – og inderligste væsen. Hvad er kærlighed? Hvordan har den formet kulturer, idealer og relationer gennem tiden? Og hvordan har kærligheden det, i det hele taget, her midt i det 21. århundrede?

Kuratering

Med festivalen om kærlighed undersøger Golden Days årets tema gennem fem kurateringsgreb, der hver især og i samspil tilbyder en række indgange til og perspektiver på årets festivaltema:

- Den første gang jeg så dig
- Til døden os skiller
- Hjerte rimer på smerte
- Hjertevenner, slyngveninder og blodbrødre
- Fornuft og følelse

Den første gang jeg så dig

Blikke, der mødes. Blikke, der slås ned i forelegen-
hed. Blikke, som famlende finder hinanden igen.
Måske er det dig? Dig, der skal få min mave til at slå
kolbøtter og få mig til at overanalysere beskeder i ét
væk. Det kan være en flygtig flirt, eller det kan være
for evigt, men det starter her. Med det første møde.
Et ikonisk fikspunkt i dine, mine og den ganske
kulturhistories kærlighedsfortællinger.

Let's fall in love. I forelskelsen råder rusen og
rådvildheden. Den er blevet sammenlignet med
sindssyge og har en naturlig tidsbegrænsning, men
at den får jorden til at dreje rundt, er der vist ingen
tvivl om. Bare spørg Struensee og Caroline
Mathilde, Gertrude Stein og Alice B. Toklas eller
Leonard Cohen og Marianne. Gennem historien har
mennesket længtes efter og ventet på nyt fra deres
udkærne – på pergament eller på Tinder. Vi har sat
hår, købt blomster, taget på stævnemøder og famlet
rundt i kurtiseringens koreografi. Og vi har stået
foran spejlet, som jeg'et i *Tryghedsnarkomaner*, der
"smører ruller pudrer sprayer [s]in tiltrækningskraft
på" for at besnære den elskede.

Århundrederne flimrer forbi, og alt kan
tilsyneladende forandre sig. Men når det kommer til
forelskelsen, er det alligevel som om, at tiden står
stille. I hvert fald når man læser Jane Austen. Få
fanger det eviggyldige i den spæde, spirende
kærlighed som kvinden, der gav os Mr. Darcy og
Elizabeth Bennet.

Austens mesterstykker er aldrig gået af mode, og
det er drømmen om den eneste ene tydeligvis
heller ikke. For selv i vores hyper-individualiserede
samtid længes vi efter det perfekte match.

I 2017 smadrede Sally Rooney den realistiske
romans glasloft med generationsroman(c)en
Samtaler med venner. Romance er rykket fra
smudshylden ind på parnasset og er pludselig
blevet epicentret for samtykke, swinging, flydende
kønsidentiteter og ukonventionelle kærligheds-
møder, der ellers alt for ofte er blevet retoucheret
væk. Med blussende kinder og bankende hjerter
skamhører vi kærlighedspodcasts og ser dating-
reality, mens vi bekender vores kærlighed til
90'ernes romcoms, der pludselig er blevet god
smag. For intet kan sætte hjerter i brand og lukke
verdens gang ude, som Julia Roberts' ikoniske
scorereplik "I'm just a girl, standing in front of a
boy, asking him to love her".

Med **Den første gang jeg så dig** tager vi på stævnemøde med kærlighedens kapitel ét – forelskelsen. Vi sænker paraderne, frigør os fra normerne og hylder forelskelsens faser i alle dens former. Vi overgiver os langsomt til drømmen om den eneste ene, når vi skriver kærestebreve, reciterer digte, sletter datingapps og svæver afsted på lyserøde skyer.

Op gennem kulturhistorien er forelskelsen ung, lys, smuk. Nok kan den møde modstand, men den er selvfølgelig, uden tvivl og let til bens – i adræt løb over de blomstrende enge. Og så er det næsten altid en mand og en kvinde, der mødes i den hede omfavelse til sidst. Der har sjældent været plads til det queer, det gamle og det vægelsindede. Så hvad har det betydet for vores forestillinger om og forventninger til kærlighed? Og hvad sker der, når vi hæver blikket fra klassikerne og de romantiske komedier? Er der plads til dig og mig? Hvad hvis vi ikke passer ind? Er den romantiske populærkultur i sidste ende en bibel eller et blålys?

Vi undersøger, hvorfor vi i vores individorienterede samtid stadig har en livslang længsel efter hjerter, der danser i takt. Hvorfor kaster vi os stadig med blussende kinder over klicheerne? Mens vi i ivrig galop jagter prinsen på den hvide hest, gransker vi kærlighedskanonnen. Vi spørger, om populærkulturen i virkeligheden er de drømmefabrikker, der skaber umulige, ungdommelige illusioner om, at vi alle skal møde kærligheden.

Vi åbner vinduerne på vid gab, sætter ild til normerne og spørger, om ikke alle har ret til en happy ending?

Til døden os skiller

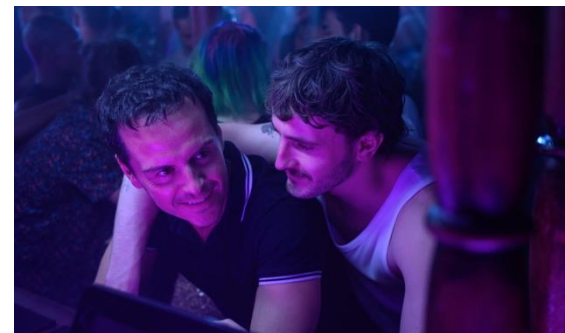
Europæiske broer segner under håbefulde elskendes kærlighedslåse. De små sejllivede stykker metal symboliserer ubrydelige bånd og livslang kærlighed. For vi vil så gerne tro på den. Kærligheden, der overvinder alt – i hvert fald indtil pagten forpures af forsynet, eller de brudte løfter trænger sig på.

Vi elsker de langvarige relationer mellem Hollywoods power couples, håbede sådan på Ben Affleck og Jennifer Lopez' remarriage og tror lige som Platon på, at man kan være meant to be – at man kan finde hjem, hvis man finder sin bedre halvdel. For også for Platon var kærligheden en altomsluttende længsel. Måske er det derfor, at vi stadig udveksler ringe og får papir på hinanden og holder fast i de institutioner og ritualer, der forseglar kærligheden mellem to mennesker. For evigt? Måske for evigt.

Ja! Det ukuelige og håbefulde ja. I medgang og modgang. I dag er ægteskabet en naturlig forlængelse af det etablerede parforhold. Af en selvvalgt kærlighedsrelation. Men sådan har det ikke altid været. 1100-tallets troubadourer hyldede den høviske kærlighed, der levede langt væk fra ægteskabets trange bånd. Adelenes ægteskaber var arrangerede, og passionen og poesien var oftest forbeholdt forelskelsen, der ikke lod sig indordne. Tag bare et af litteraturhistoriens første eksempler på billedskøn soft porn: Bibelens saftige *Højsangen*.

I det, vi kalder gamle dage, fandtes den eneste ene kun i kunsten. Ægteskab blev indgået på baggrund af fornuft, taktik eller nød. Det var umuligt at leve alene. Historikere vil kalde det en tilsnigelse at sige, at der ikke fandtes kærlighedsægteskaber før romantikken, men kærligheden er på mange måder gået fra at være et kollektivt anliggende til et privat. Men er det udelukkende en god ting?

Måske er det så simpelt, som Poul Henningsen spørger i sin anti-ægteskabssang *Man binder os på mund og hånd*: "Kærlighed og ægteskab / hvad kommer de hinanden ved?" Også store forfattere som Karen Blixen og Suzanne Brøgger kæmpede fra hver sin ende af det tyve århundrede for at gøre os fri fra ægteskabets hængelåse. Hvor efterlader det os? Nok er vi frisat fra den institutionelle kærlighed, men er det ikke som om, at vi stadig længes efter livslang lykke med ring på?

Forestillingen om kærlighed spændt ud mellem institution og frigørelse, forelskelse og ægteskab, spænding og pligt, mellem jeg'et og vi'et, er lige så lang som livet selv. Men hvordan passer man sammen på kærligheden livet igennem? Er det overhovedet muligt at passe sammen gennem flere årtier? Og hvad er det egentlig, vi lover hinanden, når vi siger ja til at elske og ære?

I kulturhistorien finder vi ikke mange skildringer af den modne, rolige kærlighed. Det første kapitel, om mødet og kurtiseringen, er stadig det mest velbeskrevne. Mangler den livslange kærlighed forbilleder i kunsten og kulturen? Eller handler det om noget andet, når skilsmissemæssigt er indlejret som en kattede i det moderne ægteskab?

Polyamori blevet et dansk ord, og et selvvalgt singleliv efter guldbrylluppet er ikke længere en kuriositet. Så når Danmarks Statistik i vanlig kølig stil konstaterer, at antallet af skilsmisser stagnerer, bundet det så i kærlighed eller i, at vi simpelthen ikke har råd til at blive skilt? I Vesten eksploderer antallet af voksne singler uden børn, de lever i en verden bygget til to. Er jagten på den eneste ene indstillet og, med professor emeritus Nils Gunder Hansens ord, erstattet med søgningen efter "den seneste ene"?

Til døden os skiller undersøger kærlighedens institutioner, ritualer og drømmen om den livslange kærlighed. Vi ser på, hvordan kærligheden altid

har været til forhandling og alligevel har formået at være det mest konstante i menneskets historie. Vi hæfter os ved det ukuelige og håbefulde og gransker, hvordan ægteskabet til alle tider har vredet sig i spændet mellem frihed og fængsel, mellem til- og fravalg – med håbet og troen på, at kærligheden overvinder alt. Og så spørger vi, hvad sker der, når forelskelsen bliver formaliseret?

For selvom vi manisk længes efter den evige kærlighed, lever vi måske i ekkoet af Tove Ditlevsens sandhedsdigt om *De evige tre*. Er det en skrøne, at forelskelsen dør, når kærligheden tager over? Hvad sker der, når følelser institutionaliseres? Er det muligt at leve lykkeligt sammen til vores dages ende? Og skal man nødvendigvis være to? Hvad med én – eller tre? Vi løfter også vores selvorelskede blik og suger til os fra andre tiders, og andre steder, syn på kærlighed og troskab, pligter og pagter.

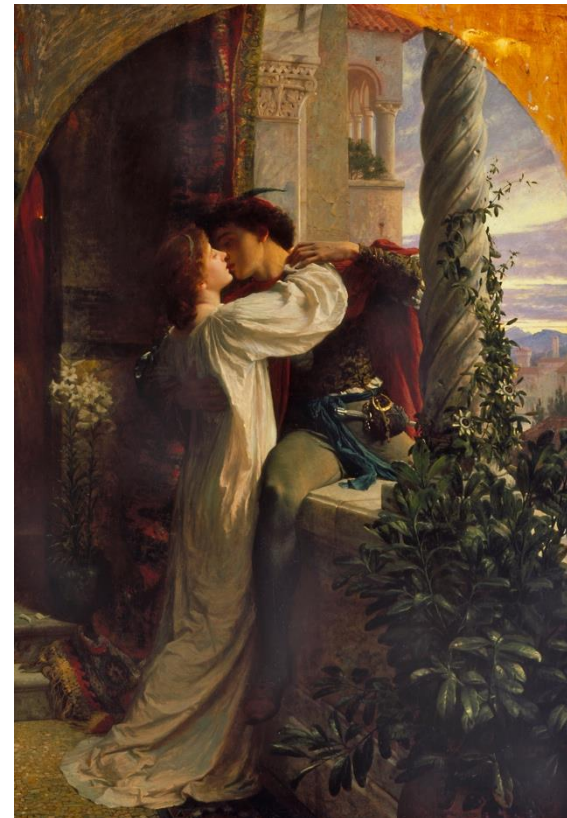

Hjerte rimer på smerte

"Der er et Sted i et Menneske Inderste; fra dette Sted udgaaer Kjerlighedens Liv, thi 'fra Hjertet udgaaer Livet'". Sådan skriver dansk filosofis superstar Søren Kierkegaard i 1847. Han er optaget af kærligheden som en gave fra Gud og af dens gerninger som en ubetinget og uegennyttig handling af godhed.

Netop den selvopofrende kærlighed er udgangspunktet for en af kulturhistoriens største og mest smertefulde kærlighedsmyter: H.C. Andersens lille havfrue, der ofrer alt for at få sin prins. Men én ting er fordringen om hjertets godhed. Noget helt andet er den beskidte virkelighed. For kærlighed er bestemt ikke kun liflig lykke, det ved alle, der har levet. Og elsket. I kærlighedens navn smadres imperier og familier. Jalousi er kærlighedens tro følgesvend, og op gennem kulturhistorien er den skæbnesvangre kærlighed et uomgængeligt motiv. Bare spørg Othello, Victoria Benedictsøn eller den, hvis elskede har fået øje på en af verdens dårende, dejlige Jolene'r.

Man kan miste sin elskede, og man kan miste sig selv. For med den totale overgivelse følger muligheden for fortabelse. Hjertesorg er kærlighedens evil twin, og mange af os har nok snøftet med på *I keep dancing on my own*, Robyns kæmpehit om den ugengældte kærlighed. Én ting er at blive forladt eller valgt fra. Men hvad når døden bærer den elskede væk? Hvad stiller man op, når kærligheden bliver hjemløs?

Hollywoodstjernen Joan Crawford sagde om kærlighed, at den "er en ild. Men om den kommer til at varme dit hjerte eller brænde dit hus ned, kan du aldrig regne ud." Og det ved vi jo godt. Men er det bare kærlighedens pris?

Paulus siger om kærligheden, at den tåler alt. Det lyder jo smukt, men i kærlighedens navn er også historiske ugeminger blevet begået. Så hvad stiller vi op med de magtstrukturer, der er en uomgængelig del af kærlighedsrelationer? Både de elskende imellem og i omverdenens (manglende) accept af kærlighedens mangfoldige former, før og nu. Gør kærligheden vitterlig blind? Og kan vi tilgive vores elskede alt? Skal vi?

Langt de fleste poetiske, videnskabelige eller religiøse beskrivelser konkluderer, at kærligheden er betinget af relationen til en anden. Men hvis kærligheden til en anden kan gøre så forbandet ondt, skal vi så bare holde os til os selv? Vi har lært, at det er vigtigt at elske sig selv, men vi bryder os ikke om, at det tager overhånd. Bare tænk på den stakkels Narcissus, der tabte sit hjerte ved bredden af floden Styx. Hvor går grænsen mellem selfcare og selvished? Og hvorfor elsker vi alle Karl Ove Knausgård, der lærte generationer af læsere at mærke hverdagen, men samtidig nådesløst (selv)udstillede smerten, når passionen fortaber sig i hverdagens ulidelige og upoetiske trummerum? ‘

Med **Hjerte rimer på smerte** trækker vi kærlighedens skyggesider frem i lyset og kaster os hovedkulds ud i tragedier og tab. Vi viger ikke væk fra fornedrelsen, men kaster os i sølet, når vi forsmået spørger: Hvorfor elsker du mig ikke mere? Vi går på jagt efter the one that got away og spørger, hvad det er, der får generationer af

danskere til at stå derude og banke på? Vi følger sporene fra den ultimative kærlighedsgyser, Romeo og Julie, og den unge Werthers lidelser til Torben og Jytte, og Tristian og Isolde, der først forenes i de dødes rige.

Jalousi og hjertesorg lurar altid i kærlighedens kulisser. Hvorfor bliver vi ved med at elske, når kærligheden kan gøre så forbandet ondt? Bliver kærligheden kun ægte og inderlig, når man vil gå i døden for den eller i det mindste miste sig selv? Hvad stiller man op, når kærligheden står alene tilbage, fordi ens elskede dør? Vi undersøger den hjemløse kærlighed, sorgen, tabet og smerten, men tænder også et gnistrende lys i mørket, når vi insisterer på det håb, der bor i kærlighedens inderste.

Hjertevenner, slyngveninder og blodbrødre

De er der, når du forstuver foden, når det er sidst på måneden, når du skal følges hjem, når du har fået dit hjerte knust, eller du bare har brug for "some lovin' care". Du skal bare kalde, så kommer de løbende: Vennerne.

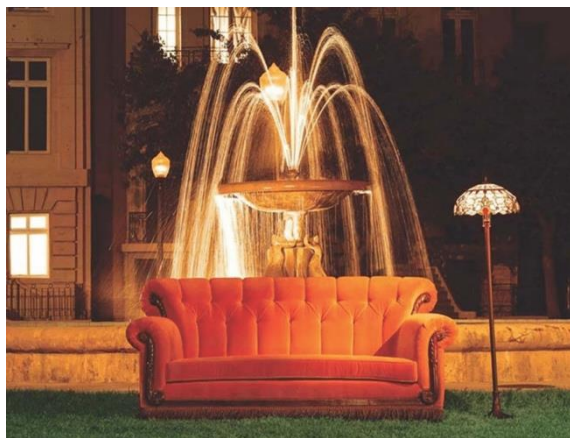
Vi kan ikke tale om kærlighed uden at hylde den i sin platoniske form mellem BFFs, søskende, jævnaldrende, på tværs af generationer og mellem mennesker i ligestillede livssituationer. På godt og ondt. Allerede 400 år f.v.t skrev Aristoteles "Uden venner ville ingen ønske at leve. Om de så ejede alt på jorden". Så måske er det ikke så underligt, at vi 2.500 år efter taler om "friends as the new family"?

Venskabet historie er lige så lang som menneskehedens. Vi har knyttet bånd, fundet soulmates og delt vores inderste hemmeligheder siden tidernes morgen. "My friends are my estate..." skrev digteren Emily Dickinson i 1858 i en brevveksling med sin ven og fortrolige, Mr. Bowles. Læser man verdenshistoriens første bromance, det 4.000 år gamle epos *Gilgamesh*, bliver man stadig blæst bagover af de oldgamle følelser og poetiske beskrivelser af to mænds vildskab og venskab. For det hele skal jo nok gå, hvis bare vi får "a little help from [our] friends". Det ved også Andreas Odbjerg og Carl Knast, der sidste år udgav *Vennesangen* med følgende troskabsløfte: "hvis du ta'r til månen, ja så ta'r jeg med / Hvorfor sku' jeg skån' dig for kærlighed."

I fortællingerne, filmene og sangene om kærlighed fylder vennerne dog en hel del mindre end the love interest. De har måske tilkæmpet sig en birolle som den kiksede, komiske eller moderligt støttende andenviolin. Og det er egentlig ret paradoksalt, når venskaber for de fleste er livets længste og mest stabile relationer. Hvorfor taler vi ikke mere om venner, når vi taler om kærlighed? Er de platoniske relationer ikke lige så fundamentale, kærlige og komplicerede som de romantiske?

Vi taler om at "få" venner, og nok er venner en gave, men også den platoniske kærlighed er forbundet med både valg og gensidighed. Platon beskrev venskabet som dér, hvor to sjæle overlapper, og manden, der gav os Narnia, mente at det opstod ved en form for genkendelse: "Hvad! Også dig. Jeg troede, jeg var den eneste." Men skal man have noget til fælles for at blive venner?

Man kan være gift med sine venner, man kan få børn med dem, man kan slå op, og man kan lade det glide ud i sandet. Man kan hænge uløseligt sammen som Lennon & McCartney, og man kan give fingeren til patriarkatet sammen som Thelma & Louise. Og man kan vokse op, fra og holde fast i hinanden som Elena og Lila, Ferrantes geniale napolitanske veninder.

"Mennesker trenger mennesker.", lød det i dette årtusindes største skandinaviske ungdomsserie. Og i en tid, hvor ensomheden vokser, og voksne mangler fortrolige at dele deres tanker og tilværelse med, bør vi måske sætte venskabet op på en lidt højere piedestal. Er det her, hjerte ikke behøver rime på smerte? Det ligger i konceptet, at der ikke er romantik og erotik forbundet med venskab, men man har vel lov at håbe? Det gør i hvert fald Linea Maja Ernst med *Kun til navlen*.

Med **Hjertevenner, slyngveninder og blodbrødre** fejrer vi den platoniske kærlighed, når vi husker at ringe til vores venner, udveksler venindearmbånd og ser på den både bedårende og besværlige søskendekærlighed. Vi genbesøger historiens makkerpar og hjertevenner, der løftede, støttede og udfordrede hinanden, for at blive klogere på venskabets dogmer og dynamikker.

Fra Astrid Lindgren og Sara Schwardt til Goethe og Schiller. Fra de tre musketerer til de tre Brönte-søstre. Fra Kain og Abel til Brenda og Brandon. Vi slænger os i den bløde sofa sammen med vores friends og deler livets sorger og glæder, mens vi spørger, om ikke venskabet skal til at have hovedrollen lidt oftere. "For kærester forgår, venskaber består", som det gamle mundheld siger, og måske er venskabet i sidste ende en mere levedygtig og langvarig kærlighed end den romantiske?

Fornuft og følelse

Hvad er kærlighed? Det er bankende hjerter og bløde knæ. Kærligheden kan røre til tårer og få en til at flyve afsted på kærlighedens vinger. Det kilder og kradser og klør, når endorfiner og oxytociner suser rundt i det inderste og skaber følelser og fornemmelser. Er kærlighed et tilfældighedernes spil eller hardcore naturvidenskab?

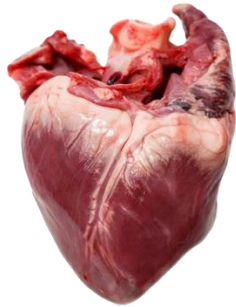
Hvis kærligheden er størst af alt, hvordan skal ord så række? Kulturhistorien består af bunkevis af billeder og digte, sange og sansninger, der forsøger at indfange kærlighedens kerne. Men selv årtusinders billedbombardement efterlader alligevel kærlighedens inderste væsen uberørt. Der er noget, vi ikke helt kan nå. Alligevel jagter vi den, både i livet og i kunsten, for "hvad end hele verden si'r, så har den vore hjerter", som det lyder i hele Danmarks forelskelsessang.

Vi kan vende blikket indad. For kærligheden sidder jo i kroppen. Det er hvert fald her, vi først fornemmer den. Med blussende kinder, svedige håndflader og sommerfugle i maven. Men har vi selv indflydelse på, hvem vi drages mod? Ifølge forskningen er selvbestemmelsen overraskende lille. Feromonerne leger Kirsten Giftkniv og snuser os i retningen af det bedste genetiske match. Herefter sætter dopamin og serotonin ind, og så er vi i følelsernes vold. Man kan kalde det god kemi, men handler det hele bare om reproduktion? Det lyder jo ikke ret romantisk.

Så hvor sidder kærligheden? I hjertet? I hjernen? Hvad er hjertekulen? Og kan et hjerte egentlig gå i tusind stykker? De fleste af os har nok fået vores hjerte knust, og nu har videnskaben endelig fundet belæg for det, de håbløst forelskede altid har vidst: man kan dø af 'Broken heart syndrome'.

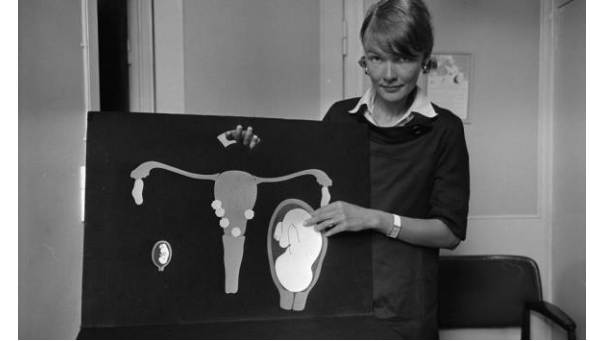
Det er ikke kun naturvidenskaben, der har søgt at gennemskue kærlighedens luner. Allerede et år før vores tidsregning delte Ovid ud af sine bedste scoretricks. Han indleder nonchalant *Ovids Elskovskunst – håndbog i hor* med ordene "Findes der nogen i byen, der ikke kan kunsten at elske, kan man studere det her digt for at blive ekspert." Som en slags oldtidens *The Game*. Mere eller mindre lødige videnskaber har siden da forsøgt at manipulere, hacke eller sætte kærlighed på formel. Alkymister har eksperimenteret med at udvikle afrodisiaka og kærlighedseliksir,

astrologerne synes at vide, om sol, måne og stjerner står rigtigt, og i disse år gør en perlerække af realityprogrammer også deres forsøg på at gennemskue kærlighedens uransagelige veje. Men er det så kærlighed – ved første blik?

Kristendommen bugner af bud, der dobler og forstørrer. Gud er kærlighed. Og næstekærligheden er ikke kun et påbud, den gennemsyrrer vores måde at leve med hinanden på. Vi synger også, at vi elsker vort land, men er det ægte kærlighed, der er på spil, når vi – med Kongens ord – ”er forbundne, forpligtet, for kongeriget Danmark”? Fædrelands-kærligheden trækker jo også blodige spor gennem verdenshistorien, men spejler samtidig en fodformet nation, der sammen sejler op ad åen, for ”selv når vi spiller skidt, er mit hjerte rødt-og-hvidt.”

Er der én ting, vi har lært, så er det, at vores forestillinger om kærligheden ikke er lineær. Den er farvet af tidsånden. De høviske digtere forsagede ægteskabet og idylliserede den attråede på afstand, mens vi i dag dyrker vores frihed og optimerer vores profiltækst med AI i jagten på følelsesmæssige forbindelser. Økonomiens sprog har infiltreret kærligheden, og idealet om at elske for den andens skyld synes at lide under selvrealisering og frit valg på alle hylder. Så hvor efterlader det os? Og hvordan kommer kærlighed til at tage form og farve i fremtiden?

Fornuft og følelse følger de talrige forsøg, mennesket har gjort sig for at få greb om den udtømmelige og total uhåndgribelige kærlighed. Forsøgene på at sige noget fornuftigt om følelserne. Vi tager tråden op, der hvor ordene ikke slår til og spørger videnskaben, troen, myterne, overtroen og universet til råds. Hvad siger naturvidenskaben om forelskelse? Kan kærlighed sættes på formel? Eller skal man hellere bede til Gud eller bede stjernerne om råd til, hvordan i alverden man finder kærlighed i ascendenten?

Vi undersøger, om synet på kærligheden altid er et spejl af tidsånden, eller om den virkelig er så universel, som det påstås. Nok har samfundet ændret sig og teknologien vendt det hele på hovedet, men føles kærligheden anderledes end den gjorde for 200 eller 2.000 år siden? Og hvordan vil balancen mellem fornuft og følelse se ud i en fremtid fuld af kunstig intelligens?

Information til festivalpartnere

Tidsplan og milepæle 2025

- Jan.–apr.: Udvikling af indhold til festivalen
- 1. maj: Deadline for tilmelding af arrangementer
- 5.–21. sept.: Festivalperiode

Hvad forpligter du dig til som festivalpartner?

- At udvikle og producere arrangementer, der er tilpasset festivalens tema og kuratering.
- At holde øje med, om arrangementet er indtastet korrekt på Golden Days' platforme og løbende holde os underrettede om ændringer, aflysninger og udsolgte arrangementer.
- At kommunikere at arrangementet er del af Golden Days og formidle gennem egne platforme og netværk, herunder fx Facebook, Instagram, nyhedsbreve og hjemmeside.
- At tage ejerskab over festivalidentiteten og være med til at skabe sammenhæng på tværs af festivalen – ved fx at bruge festivalidentiteten på eget materiale, lave henvisninger, hænge plakater op, lægge programmer frem mv.
- At indberette publikumstal efter arrangementers afvikling.

Kuratering

Festivalens program og formidling kurateres af sekretariatet. For at sikre en festival af høj kvalitet og tydelig sammenhæng på tværs af programmet, er det vigtigt, at de tilmeldte events forholder sig specifikt til årets festivaltema – herunder de fem beskrevne kurateringsgreb.

Deltagergebyr

Prisen for at deltage i festivalen er 3.000 kr. ex moms. Nedenfor kan I se, hvad gebyret dækker over. Det er dog muligt at omgås gebyret, hvis I producerer og opsætter markedsføringsmateriale med årets festivalidentitet eller iværksætter lignende kommunikationsinitiativer på fx sociale medier. I er naturligvis meget velkomne til at kontakte os, hvis I har spørgsmål til gebyr og/eller konverteringsmuligheder. Deltagergebyret dækker følgende:

- Sparring i forhold til indholdsudvikling og markedsføring af jeres events.
- Adgang til festivalens visuelle kampagneidentitet og grafiske elementer.
- Synlighed i festivalavisen, der distribueres i 20.000 eksemplarer til kulturinstitutioner, caféer og biblioteker i Storkøbenhavn, samt i det digitale program på festivalens hjemmeside.

- Synlighed i festivalavisen, der distribueres i 20.000 eksemplarer til kulturinstitutioner, caféer og biblioteker i Storkøbenhavn, samt i det digitale program på goldendays.dk.
- Korrektur og redigering af arrangementstekster.
- Levering af festivalaviser og plakater direkte til jeres dør.
- Omtale i festivalens nyhedsbrev i perioden fra juni til og med september. Nyhedsbrevet har 5.000 modtagere og udsendes flere gange op til og under festivalen.
- Eksposering via digitale og sociale medier som Facebook og Instagram.
- Pressemeddelelser med fokus på hele festivalen til fri afbenyttelse samt presseindsats til både nationale og lokale medier.
- En digital og en byrums-festivalkampagne der bl.a. rummer annoncer, plakater, bannere, aribusser og pyloner.

Diversitetspolitik

Golden Days ønsker aktivt at bidrage til en større diversitet i kulturbranchen, og vi har de seneste år arbejdet metodisk med repræsentation, når vi kuraterer, booker og udvikler.

Hvert år strukturerer vi indsatsen i en evaluerende analyse af køns- og aldersrepræsentation i det samlede festivalprogram. Analysen går på tværs af programlægning (optælling og metodisk synliggørelse) og kommunikation/markedsføring (både på skrift og i visuelt materiale). Dette er redskab til at opfange underrepræsentation og blindspots i festivalprogrammet. Vi vil gerne både opfordre og inspirere vores samarbejdspartnere til at arbejde med de diversitetsudfordringer, I måtte støde på og i samarbejde med os arbejde for en bred og mangfoldig repræsentation på tværs af køn, alder og etnicitet i festivalens program. På den måde kan vi sammen ændre den måde, vi skriver og formidler vores kulturhistorie på.

Kontakt og sparring

I er meget velkomne til at kontakte os, hvis I har spørgsmål eller behov for sparring til jeres arrangementer.